

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izbaja vsak četrtek in volja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gl., za pol leta 1 gl. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja opravištvu v dijaškem semenišču (Knabenseminar). — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezne liste prodaja knjižar Novak na velikem trgu po 5 kr. — Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrtice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Cesar v Mariboru.

Dunajski nemško-liberalni list „Deutsche Zeitung“ poroča, „da je bil cesar v glavnem mestu slovenskega Štajera sprejet večidel slovenski“. Da si poln nevolje in jeze, poročal je pisec resnično. Tistim, ki so pri tej priliki hoteli Slovence zatajiti in najvisje osebi v državi pokazati, da je tukaj vse pomembeno, spodletelo je popolnem.

Proti 6. uri zvečer 9. julija naznani trojni strel, da je cesarski vlak pod Leitersbergom in kmalu potem stopijo cesar z voza v krasno okinčano postajo železniško v Mariboru.

Tukaj so cesarja pozdravili najprvije mil. knezoškof in potem mestni župan dr. Duhač. Cesar mu kratko odvrnejo, da hočejo malo ob priliki 600letnice Habsburške v Mariboru pomuditi se.

Navzoči bili so g. baron Hein, okrajni glavar, princesinja Turn-Taksis, grofinje Attems, Nugent, Pallavičini, baroninje Goedel, Teuchert itd.

Na prostorih pred železnico, na velikej cesti, po celem graškem predmestju itd. bilo je natlačeno ljudstva. Cesar, oblečeni kot oberst lovskega bataljona, pokriti s klobukom okinčanim z gostimi zelenimi peresi, pokažejo se na stopnicah kolodvora veličastni, zdravi, prijaznega lica in uljudno na vse strani pozdravljajoči po vojaškejši šegi. Ljudstvo zagledavši svojega krasnega vladarja zaupije burno, mogočno, gromovito: živijo, kar se je vedno ponavljalo, dalje in dalje grabilo in razlegalo, ter neprenehoma cesarja spremljalo pri celem vožnji v mestu. Posamezno Hoch-klicanje se je kar zgubljalo. —

Naprej se pelja v kočiji župan, potem cesar z namestnikom, dalje generalni adjutant finl. Mondel in fzm. Kuhn, knezoškof itd. Kraj ceste in ulice delali so špalir udje požarnih straž od sv. Trojice, sv. Lenarta, sv. Lovrenca, Mahrenberga, Slovenjgradca, mariborski in kam-

ški veterani, udje društva katoliških, obrtniških delavcev, obrtniškega, pevskega, filharmoničnega, zopet obrtniškega društva, učenci vino-rejske šole in požarne straže mariborske.

Pred visokim slavolokom stopijo cesar z voza: gospodični Dubačeva in Prodnikova (sama slovenska kri) poklonite cesarju lepih cvetlic.

Cesar nagovorijo deklice in fantiče krasno oblečene v razne narodne noše, dalje načelnika veteranov gosp. Jošta in veterance: Usar-ja, Črnka in Peljceljna. Živijo-klicanje postalo je med tem tako burno, da so celo Nemci popuščali pusto Hochskekanje in s Slovenci vred upijali na vso moč: živijo. In tako se peljajo cesar dalje mimo grada skozi poštno, gosposko ulico, na veliki trg, skozi stolno ulico na stolni trg.

Tukaj stoji pred knezoškofovsko palačo na izhodnej strani častna kompanija 47. regimenta z zastavo in muziko, generali in oficirji, admiral baron Sternegg, na zapadnej strani stolni kapitel, domača in druga duhovščina (kanonika Glaser in Tutek, dekan Strajnsak, Bosina, Rožanc, Hajšek, župniki Zvare, Koren, Flek, P. Kalist, P. Eustah, Pauša, Milošič, Sevnik itd.) bogoslovci; uradniki, profesorji, učitelji, župani.

Cesar stopivši z voza pozdravijo najprvije generale, oficirje; vojaki prezentirajo, boben bobnja, godba svira cesarsko pesem, možnarji pokajo, zvonovi zvonijo ljudstvo pa neprenehoma kliče: živijo.

Ko vojaštvo odmarsira, stopijo cesar h baronu Goedelnu, našemu poslancu in podpredsedniku državnega zbora, mu podajo roko in prijazno nagovorijo. Baron Goedel bil je kot vitez Maltezerskega reda krasno oblečen in okinčan z večimi visokimi redovi. Na to se obrnejo cesar proti ljudstvu in odzdravljajo prijazno ter se podajo v krasno obnovljeno palačo spremljani od mil. knezoškofa.

K cesarskeji mizi bili so povabljeni: knezoškof, c. k. namestnik, fzm. Kuhn, stolni prošt, stolni dekan, kanonik Orožen, baron Goedel,

ki je cesarju ravno nasproti sedeti smel, poslanci dr. Dominkuš, dr. Radaj, Fluhar in slovenski župani „oča“ Dovnik iz Karlovine, vrli Šparovec iz Ruš in Pec iz Studenc. Po obedu so cesar šli s vsemi 47 gosti zaradi prevelike sparice na dvorišče, kder so cigare kadili in s vsakim več ali manj dolgo pogovarjali se.

Med tem je bilo mesto razsvetljeno in došla je velikanska bakljada 2000 mož. To je bilo krasno in veličastno Nemški možki pevski zbor zapel je potem 3 pesmi in ko so cesar na ulico stopili, zahvalit se, zagromijo tisočeri Hoch- in živijo-klici.

Reči smemo, da je vse mesto bilo prekrasno okinčano in čarobno razsvetljeno. Zastav cesarskih, deželskih je bilo vse polno. Žaljevih „frankfurtarc“ je bilo jako malo videti. In tako je bilo prav. Cesarja moremo le z njegovimi zastavami častiti.

Visoki stolp stolne cerkve bil je poln lučic; krasna je bila palača baron Goedelnova, kasina, rotevž, grad, dekliška šola, hiša dr. Radajeva, posebno pa čitalnica. Tukaj je vse mesto hodilo gledat krasnih vencev, katerih so blagodušne slovenske gospé in gospodične splele, in napis iz samih lučic sestavljen: Živijo naš cesar!

Po okoličnih višavah goreli so gosti kresi. Cerkva sv. Barbare, kapela Device Marije bila je razsvetljena, na Melji je gorela velikanska piramida in križev pot na gori pri sv. Petru bil je razsvetljen, da so luči daleč se svetile po Dravskem polju.

V torek 10. jul. so cesar uže ob $\frac{1}{2}$ 6. uri bili pri vojaki na velikem vadišči pri Vindenavi ter naročili, da se Njihova zadovoljnost in pohvala vojakom najavi v posebnem zaukazu nemški in slovenski.

Ob 8. uri so obiskali bolnišnico, ob $\frac{1}{2}$ 9. začeli sprejemati v knezoškofovski palači dvorne dostojanstvenike, duhovščino, oficirje in župane.

G. baron Goedel je se s svojo deputacijo slovenskih županov v kočijah pripeljal, jih cesarju predstavil in v njihovem imenu najponižnejšo zahvalo izrekel za vse dobrote. Cesar so milostno odgovorili, da so zopet pripravljeni pomagati, če bi te kraje nesreča zadela.

Ob $\frac{1}{2}$ 11. uri so cesar zapustili knezoškofovsko palačo poklonivši poprej milostlj. knezoškofu krasen nadprsní križec — pectorale — z briljanti, koje cenijo na 8000 fl.

Cesar so se peljali mimo baron Goedel-nove palače, gimnazije skoz gosposko ulico k odkritju novega spomenika Tegetthoffovega. Potem so obiskali vojaško bolnišnico, stolno cerkvo oba železniška kolodvora in se ob 12. uri odpeljali proti Pragarskemu. Nepozabljivi nam ostanejo dnevi 9. in 10. julija 1883 v spominu!

Gospodarske stvari.

Njive, travnike, kako braniti, da jih ljudje ne pohodijo.

Tistii travniki in njive, ki so ob cestah, stezah, potih, trpijo mnogo škode spomladi in jeseni pa poleti ob deževnem vremenu, ker jih ljudje močno pohodijo. Posestniki si prizadevajo na mnogo načinov temu v okom prihajati. Mečejo kraj potov vejevje, trnje, rubidovje pa časih vse ne pomaga nič, ljudje pomečejo vejevje na stran ali pohodijo še dalje od pota njivo ali travnik. Kreganje, prošnje so pogosto bob v steno.

Bolje pomagali so si Jarinčanje v Slovenskih goricah. Potrebne steze do cerkve in šole so si tako popravili, da ne gazijo nikoli po blatu in vsled tega tudi nihče ne stopa na njivo ali travnik. Nasipali so namreč tiste stezice s peskom in šodrom iz potoka in pokrili s kozderjem. No, in to je pomagalo. Sedaj imajo tamošnji ljudje vselej snažno pot do cerkve pa tudi otroci leži zahajajo v šolo.

Vrhu tega pa še zdatno zabranjujejo, da jim nihče s pohojenjem ne dela škode po njivah in travnikih. Tudi mnogim slabim besedam in kreganju storjen je zaželeni konec. Kder so ljudje v podobnih potrebah, naj storijo jednako! —

Premiranje bikov za ljutomerski okraj vršilo se je 19. junija na Klučarovski trati. Dognali so 34 bikov, $1\frac{1}{2}$ —2 leti starih, iz Ljutomerskega kraja 5, Breškega 3, Branoslavskega 4, Št. Jurjevske doline 2, Verženskega 6, Lukavskega 7 in sv. Križevskega 7; samo Malonedeljski kraj ni bil zastopan.

Izmed totih se je licenciralo 19. med katerimi jih je bilo 17 premiranih. Ako k tem 19. prištejemo še 9 licenciranih bikov od lanskega leta, imamo po takem v celem okraji 28 licenciranih bikov.

To število pa komaj do polovice zadostuje za ogromno število krav in telic, katerih se je po zadnjem soštetji od lanskega leta po jeseni 6489 po celem okraji redi.

Oziroma na število krav morali bi imeti 64 bikov, ako računimo na 100 krav enega bika. No pa vendar je upanja, da primerno število bikov dobimo in da ne bode trebalo občinam nalagati zastran tega menda nakladov, ako gospodarji in živinorejci pokažejo dobro voljo, da hočejo postaviti zastran povzdige goveje živine spolnjevati.

Naše okoliščine so v sedajnih časih že takšne, da ne moremo več konkurirati z drugimi narodi gledé na pridelovanje zruja; za to moramo zdaj pridelovati več krme in rediti govejo živino, kajti to je še edina panoga gospodarstva, ktera nas reši od vsega prepada.